

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
4:40	5:50	6:30
4:55	5:52	6:27
6:45	5:51	6:26
4:55	5:52	6:28
6:06	7:05	7:36
5:52	7:09	7:32

שבת

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

הכלי להתמודדות

יציאה מתוכנת

ושוב מעוררים הרבנים ומבקשים להתריע בפני הציבור, עם הגיעם של ימי שישי הקצרים, על הקדמת הנסיעות בימי שישי אל מחוץ לערים בשעה מוקדמת, כדי שלא להכשל חלילה במכשולות חמורים.

הרבנים שבים ומתריעים כי בכל יציאה מחוץ לעיר, לא לצאת מאוחר יותר מהזמן המשווער של פי שנים מהדרך שלוקחת להגיע מהמקום שיוצאים למקום שמתכננים ועד לחצי שעה שלפני כניסת השבת. לדוגמה, אם עומדים ליסוע למקום שמרחק הנסיעה הרגילה הוא כשעת נסיעה, צריכים להקדים לצאת שעתיים וחצי לפני זמן כניסת השבת במקום שאליו יגיעו. וזאת כיון שלעתים נוצרות תקלות בדרך, והדרך לוקחת פי שנים מהתכנית, ואין לקחת שום סיכון בדבר כה חמור כשמירת השבת. ומלבד זאת, חובה להגיע למקום, לפחות חצי שעה לפני כניסת השבת, כדי שיוכלו לארגן ולסדר את כל הדברים בלא חילול שבת.

דברים אלו, מבוססים על דברים שהם מעיקר הדין, ואינם מנהג חסידות גרידא.

נקח את הדברים לתשומת לבנו, ונזכה כולנו לחורף בריא ולשנה טובה.

המיוחדים הללו, כדי להבטיח ולהביא על האדם שלווה ושלוש. שעות אלו, בהם הוא ממלא את מטענו, באוצרות של תורה ומוסר ודברי חכמה וחסידות, מלוים אותו לכל השבוע הקרוב, ומקילים עליו את ההתמודדות עם כל הנסיונות מולם ניצב הוא כמשך ימות החול.

באותם שעות נפלאות, בהם שוכח הוא מטירדות הפרנסה, בהם אין הוא נאלץ להתמודד מול נסיונות מורכבים המתגלים לו ברחוב מידי יום ביומו, שעות בהם יכול הוא להשקיע את מוחו ונפשו בלימוד פרשת השבוע מלווה בפירושים ורעיונות נשגבים, או בלימוד מעמיק של דף גמרא והלכה, או בכל דבר תורה אשר נפשו חשקה בו, שעות אלו הם השעות בהם מתגלה מצבו האמיתי של האדם, באיזה מקום הוא נמצא ולאיזה חיים שואף הוא בנפשו פנימה.

ואף אם לאחר מכן מיד כאשר מתחיל השבוע שוב חוזרים לפנינו אותם הטירדות ונסיונות, על כל הכרוך בהם, הרי שמצבו האמיתי שהתגלה בשבת קודש, ממשיכה לזרוח עליו אף בימות החול.

כדי לתפוס באמת את נקודת האור הזורחת מהשבת, אין טוב יותר מאשר להכנס לשבת בצורה רגועה ונינוחה, כאשר מלאכות ההכנות לשבת מסתיימות להם בשלב מוקדם יותר, וזה הערובה לכך שכאשר יחזור הוא מבית הכנסת, אכן ימצא את שולחן השבת מחכה לו באור יקרות, אורה של השבת.

אחר מתמודד עם נסיונות מורכבים המציבים לפניו תנאי החיים בהם הוא טרוד, נסיונות המקשים עליו את עלייתו הרוחנית כפי שהיה רוצה באמת להיות.

ישנו זה אשר באים עליו קשיים מהבית פנימה, בחוסר מרגוע ושלוה.

כאלה הם החיים, מאז נגזר על אדם הראשון: "בזעת אפך תאכל לחם" ו"קוץ ודרדר תצמיח לך". כיצד בכל זאת מתמודדים עם כל זה?

הקדוש ברוך הוא נתן לנו כלי אדיר, כלי מלא ברכה, שביכולתו להביא להתמודדות קלה יותר. כאשר יהודי נכנס אל השבת, יום מנוחה וקדושה, יום אשר בו כל מלאכתו עשויה, כל המירוץ והטירדות פוסקים להם, והוא חוזר מבית הכנסת מתפילת ערבית, נינוח ומאושר, הוא לבוש במיטב מחלצותיו, שולחן הבית מכוסה במפה צחורה, ונרות השבת מפיצים את אורם. או כי אז, בשעה זו, הוא דומה למלך בארמונו, וזוגתו דומה למלכה, ופוצח בשירה נעימה בקבלת פניהם של מלאכי השרת המלוים אותו בשעה כה נשגבה.

אם ישכיל הוא רק להנציח את הרגעים הנפלאים הללו במהלך כל השבת, באוירה רגועה ונינוחה, בסיפורי אמונה ומוסר, בדברי תורה ערבים ומתוקים, בשירה נעימה וברורה, הרי כי אז מובטח לו כי ברכה זו תמשך אף לתוך ימות החול, אף בתוך כל המירוץ והטירדות השונות.

כי אין כמו אורה של השבת, והמרגוע המתלווה אל הרגעים

קשה, קשה מאוד להתנתק מאוירת הפסגות בה היינו ושהינו בחודש האחרון – חודש תשרי, ולשוב לשיגרת היומיום של הימים הרגילים והשגרתיים של השנה.

היה זה כל כך מרומם, לעבור מזמן מיוחד אחד למשנהו. היה זה כל כך נשגב להיות באוירה של סליחות ורחמים, ולהגיע ליום של כפרה וסליחה וטהרה. היה זה כל כך נעלה, לשהות בצל הסוכה, צל האמונה, בצל כנפיך יחסיון, כשהקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו פורס את סוכת שלומו עלינו. היה זה כל כך מיוחד לשהות במחיצה הפנימית ביום הגדול כל כך, יום שמיני עצרת ושמחת תורה, הרגלים נישאו מעליהם והתרוממו יחד עם הנפש לעולמות עליונים וגבוהים.

ומיד לאחר מכן המשכנו לתוך "שבת בראשית", גם היא שבת כה מרוממת ונפלאה, כשאנו לומדים בפרשת השבוע על התהוות האדם בתוך כל הבריאה, המקום המיוחד שהתבצר לו לאדם בתוך הגן עדן בערב שבת, ומכאן והלאה יוצאים אנו לדרך ההתמודדות רבת הנסיונות.

לא קלים הם ההתמודדויות השונות בחיי היום יום. באיזה מבט שלא נסתכל על זה, החיים בעולם הזה, אינם גן שושנים. לכל אדם, ישנן את ההתמודדויות עמהן נאלץ הוא להתמודד במהלך החיים.

האחד מתמודד עם קשיי פרנסה וטירדותיהם, במירוץ בלתי פוסק בנסיון לכלכל אותו ואת בני משפחתו בכבוד, דבר המכניס אותו לטירוף מערכות וחוסר מרגוע בחיים.

לשון חכמים

וחובה על המוכיחים לחפש דרכי העם ולחקור ולדעת במה ישלול, ולהזהירם. כי יש אזהרות רבות, אף על פי שהם שומרים מקצת האזהרה, מבטלים הם מקצתן, כגון איסור מלאכה בשבת, שהם שומרים שבת מחללו ברוב, ויש מלאכות שאין מקצת העם נוהרים בהם, לפי שאינן ידועות אצלם, ותלין אתם משוגתם תחת אשר לא ילינו בקרב חכמים ותורה לא יבקשו מפייהם, על כן תורות עברו ונענשו... ויש פושעים ישלול בהם, כי לא הורגלו בנעוריהם בית אביהם להזהר בהן, ונחלו אבות ולא ישמעו לקול מורים.

שערי תשובה לרבינו יונה שער שלישי אות עה

והנה גם שמירת השבתות והימים טובים רבה היא, כי המשפטים רבים, וכן אמרו "הלכתא רבתא לשבתא", ואפילו דברי השבות, אף על פי שמדברי חכמים הם, עיקרים הם.

מסילת ישרים פרק י"א

פניני הלכה

שאלה: מה הם הדברים שראוי להכין אותם מערב שבת, כדי שלא להכנס לחששות שונים ביום השבת, מעבר לדברים הידועים והגלויים לכל כמו הכנת הסירים על האש וסילוק דברי המוקצה?

תשובה: ישנם הרבה דברים שראוי להכין מערב שבת, כדי שביום השבת לא יכנסו לדברים שיש בהם חששות שונות של איסורי מלאכות או מלטול מוקצה.

לדוגמא:

א. מן הראוי לפתוח את קופסאות השימורים שעתידיהם להשתמש מהם בשבת, מחמת שיש הסוברים שפתיחת קופסאות שימורים בשבת כרוכה באיסורי תורה!

ב. מן הראוי להסיר את הטבעות המקיפות את פקקי הפתיחה של בקבוקי שתי, במיוחד באלו שפתיחתם או הסרת הטבעת אינה גורמת שום הפסד לשתי, וזאת מחמת שיש הסוברים שפתיחת הפקק בשבת באופן שהטבעת דבוקה או מולחמת לפקק, כרוכה באיסורי תורה!

אף הנוהגים היתר על פי רבותיהם בדברים אלו, כדאי הדבר להמנע מראש מכל חשש, ולהכין את הדברים כדי שלא יצטרכו להכנס לשאלה כלל.

ג. ראוי להזיז את דברי המוקצה המונחים בקידמת ארונות איחסון, אם יש בתוך הארונות דברים שיצטרכו אותם בשבת, וזאת כדי שלא יצטרכו לטלטל מוקצה בשבת לצורך דברים המותרים. לכן מהראוי שלא יהיו מונחים בכניסת השבת, ארזיות קטניות ואורז וקמח בקידמת הארונות, אם יש מאחוריהם קופסאות קפה או סוכר וכיוצא בזה. כמו כן, במגירת הירקות ראוי לסלק את תפוחי האדמה מקידמת המגירה, כיון שתפוחי אדמה חיים אינם ראויים לאכילה והרי הם מוקצה. כמו כן, במקפיא שמונחים לפעמים דגים שלא התבשלו שהם מוקצה, או בשר ועוף שלא התבשלו שרבים סוברים שבזמינו הם מוקצה.

ד. מן הראוי להסיר דברי מוקצה מדלת המקרר או מדלת המקפיא שאינם נצרכים להיות דווקא במקום זה, כדי שלא יצטרכו לטלטל את דברי המוקצה. אכן, אם לא הסירו אותם, וצריכים לפתוח את המקרר או המקפיא, מותר לכתחילה לפתוח את המקרר או המקפיא בשבת לכל הדעות.

אמרת השבת

"יונה מצאה בו מנוח, ושם ינחו יגיעי כח"

זמירות לשבת קודש זמר "יום שבתון" לרבי יהודה הלוי

צריכים להבין, מה השייכות בין היונה ששהתה בתיבת נח,

לבין מנוחת השבת של עם ישראל?

ביאר האדמו"ר רבי אברהם אבא לייפער מפיטסבורג זצ"ל,

על פי מה שדרשו חז"ל (סנהדרין קח, ב) על הפסוק "וישלח את

היונה מאיתו" (בראשית ה, ח) 'מכאן שדירתן של עופות טהורים

עם הצדיקים.

הרי לנו, כי על אף שהוא הינו עוף פשוט בלבד, בכל זאת בורר

הוא לעצמו לדור בשכונת הצדיק, ואינו מסתכל על פחיתות ערך

עצמו כשמגיע ענין של התקרבות אל הקדושה.

כך צריכה להיות גם התנהגותו של כל יהודי עם יום השבת, אל

יאמר הוא לעצמו: אני הטרוד בכל ימות השבוע על המחיה ועל

הכלכלה מה לי ולקדושת השבת? כי צריך הוא ללמוד מהיונה, כי

צריך הוא להתדבק אל הקדושה אף אם אינו עומד במדריגה זו,

ואל יעשה לעצמו חשבונות שהוא אינו ראוי ואינו כדאי לכך.

זהו איפוא הלימוד של עם ישראל מהיונה שבתיה בשייכות

למנוחת השבת.

אמונת אברהם

פרשת השבת

וְלֹא מָצְאָהּ הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְבָרָהּ רְגֵלָהּ

וַתָּשֶׁב אֵלָיו אֶל הַתֵּבָה פִּי מַיִם עַל

פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וַיִּשְׁלַח יְדוֹ וַיִּקְחֶהּ וַיָּבֵא אֹתָהּ אֵלָיו אֶל הַתֵּבָה:

(ה, ט)

האדמו"ר רבי פנחס מנחם אלעזר מפיליץ זצ"ל נכדו של החידושי הרי"ם מגור

זצ"ל, כתב להסתפק בספק מעניין: האם נח עסק בבנין התיבה גם ביום השבת?

וצדדי הספק הם, כי הרי נח שמר את התורה אף קודם שהצטווה, כפי שמצינו

שלמד תורה וידע מה הם החיות הטהורות ומה הם החיות שאינם טהורות, ואם

כן אף את השבת שמר. אך מכל מקום יתכן שכיון שהצטווה בפירוש לבנות את

התיבה, ועל שמירת השבת לא הצטווה, אם כן אף ביום השבת היתה מוטלת עליו

מצוות בניית התיבה, ולא היה עליו לשמור את השבת שלא הצטווה עליה. ועוד,

שטעם המצוה שהצטווה נח על בניית התיבה, היה כדי להוכיח את אנשי דורו, ואם

כן יתכן שדווקא קדושת השבת תהיה שעה מוכשרת שבה תתקבל תוכחתו.

והביא קצת ראיה לנידונו זה, ממה שאמר הכתוב שנח שלח את ידו ולקח את

היונה והביא אותה אל התיבה. והרי אותו יום ששבה היונה אל התיבה היה יום

השבת, כפי שאמר הפייטן "יונה מצאה בו מנוח", והרי בין שילוח אחד לשני היכה

נוח שבועה ימים, הרי שגם בפעם הראשונה היה זה בשבת, ואם כן כיצד הביא אליו

את היונה, הרי היה בכך איסור צידה ואיסור הכנסה מרשות הרבים לרשות היחיד?

אלא על כרחך, כיון שנח הצטווה על שמירת בעלי החיים, מצוה זו דחתה את

מצוות השבת שלא הצטווה עליה.

שפתי צדיק אות כא

מעשה לשבת

פרוסת המוציא שריפאה את הלב

שעפטיל וייס".

הרב אונגר התבונן בגלויה, ולא הבין את פשרה. גם המארח, דודו של הרב אונגר, לא הבין כלל מה פשרה של גלויה זו. הרב אונגר סבר בתחילה שמא כוונת הגלויה היתה מכוונת ביחס לאביו, כשהרב משימאני ידע שהרב אונגר עתיד יהיה לעבור אצל דודו בדרך לביקור אצל אביו, ולכן שלח גלויה זו. ומשום כך חשש, שאביו השוכב בבית החולים, אף סובל ממחלת לב.

כאשר הגיע הרב אונגר לבקר את אביו, מצא אותו כשהוא מחלים ממחלה, אך לא סובל משום מיחוש כלשהו בלבו. וגם לאחר כמה ימים ששהה שם, הבין כי הגלויה לא היתה מכוונת אליו.

בדרכו חזרה ליישיבה, עבר שוב דרך העיר דויר, ושוב עלה לבקר את דודו בשהות שבין החלפת הרכבות, ולהפתעתו מצא את דודו שוכב במטה. ודודו סיפר לו, כי כבר הבין את הגלויה. כי הנהגה בליל שבת, בעיצומה של סעודת השבת, קיבל הוא פתאום התקפת לב עזה, ומיד הבהילו את הרופא, אשר ברגעים הראשונים היה אובד עצות כיצד לטפל בהתקפה חריפה זו. לפתע ניכר החולה עצמו בגלויה שקיבל אך כמה ימים קודם לכן, ומיד רמז לזוגתו שעמדה לצידו, שתטבול את פרוסת החלה שעוד נותרה על השולחן בתוך צלוחית היין של הקידוש, ותביא לפיו. ואכן, מיד כשהביאו לו לטעום מפרוסת החלה הטבולה ביין, נרגעה ההתקפה וחלפה עברה לה מול עיניו המשתאות של הרופא.

לאחר בדיקה יסודית, הורה לו הרופא כי אינו זקוק עוד לשום טיפול, באשר לבו תקין ובריא, ורק זקוק הוא למנוחה מוחלטת בשל ההתקפה העזה שעבר.

מאירים ומבהיקים, אך בשבת קודש היו פניו מאירים באור יקרות בלא ערך להדרת פניו בימות החול, ואפשר היה ממש להרגיש ולמשש את קדושת השבת בביתו. כל ימיו היה נוהג ללמוד בכל שבת, את כל מסכת שבת מתחילתה לסופה, והיה לו ניגון מיוחד ללימוד של שבת. אף את זמירות השבת היה משורר בנעימה ובהתלהבות עד כלות הנפש.

רבי יצחק שלמה אונגר זצ"ל מרבני בני ברק היה מספר, כי אביו שהיה רבה של העיר קאפואר, היה בידידות גדולה עם הרב משימאני, ובאחד מביקוריו של אביו אצל הרב משימאני, לאחר שיחה תורנית נלבבת, שאלו האחרון אם הוא חש שלא בטוב באיזה מיחוש, וזה ענה לו כי אכן סובל הוא על מחלת מעיים, כשמחמת כן נמנע הוא מאכילת מאכלים רבים. ענה לו הרב משימאני, כי היות ונאמר שמאכלי שבת הם רפואה, הרי שאם יקפיד על אכילת מאכל ה"שולנט" בשבת קודש, הדבר יביא לו רפואה. ואכן כך אירע, ומאו לא סבל יותר הרב מקאפואר ממחלת מעיים, וזאת למרות שעל פי דרכי הרפואה הטבעיים הווקא מאכל ה"שולנט" היה אמור להזיק לו.

עוד סיפר, כי בתקופה מסוימת שכב אביו הצדיק בבית החולים בעיר הבירה פעסט, והוא נסע מהיישיבה לבקר אותו בבית החולים. במהלך הנסיעה היה צריך להחליף רכבת בעיר דויר, שם התגורר דודו, וכיון שנותרו כמה שעות עד לבואה של הרכבת לפעסט, עלה לבקר את דודו.

והנה בבואו לבקר אצל הדוד, מראה לו הדוד גלוית דואר שקיבל באותו יום, ובה נכתב כדלהלן: "להטביל את פרוסת ה"מוציא" בליל שבת בין הקידוש, וזו סגולה נגד כאב לב, עבר לעבדי ה' שבת

אחד מהגאונים המפורסמים שהיו בהונגריה בדור האחרון שלפני המלחמה העולמית, היה הגאון הצדיק רבי שבתאי שעפטיל וייס זצ"ל, רבה של העיר שימאני [ראה מדור "דבריהם הם זכרונם"]. הרב משימאני, התפרסם בכל המדינה, מלבד בגדלות עצומה בכל חלקי התורה

בבקיאות מבהילה ובהתמדה ועיון בלתי פוסקים, עוד נודע שמו כבעל רוח הקודש גלויה, אשר דבר מדברו לא נפל ארצה.

מאות ואלפים נהרו אל עבר העיר שימאני, כדי לבקש מפיו עצות וברכות, וכל מה שאמר התקיים במלואו. כפי אשר מעיד בעל שבת הלוי שליט"א בהסכמה לספרו שיצא לאור לפני כארבעים שנה, כי "מהמכירים אותי שמעתי שהיה מרא דב' תלמודין בבלי וירושלמי, והכל שגור בפיו הקדוש וחוזר עליהן תמידין כסדרן, וכן בשאר מוכני התורה הקדושה. וגם ידוע ומפורסם שהיה בעל מעשה ואיש מופת בצדקתו הנשגבה שלא נשמע כמותו בדור האחרון, כאשר יעידו על זה הרבה עדים החיים איתנו עוד היום, וכה שמעתי הרבה פעמים, וכולם כאחד העידו על רוח הקודש אשר הופיע עליו".

הדרת זיו פניו של הרב משימאני היו תמיד

דבריהם הם זכרונם

רבי שבתאי שעפטיל וייס זצ"ל אב"ד שימאני מחבר ספר "הלכתא רבתא לשבתא" - ג' חשוון תש"ד

רבה של שימאני, היה כל ימיו עוסק במיוחד בהלכות שבת, וזאת על פי קבלה שקיבל מרבותיו גדולי עולם, כפי שמעיד בהקדמה לספרו. אף הספר היחידי שנדפס מכתביו, עוסק רובו בהלכות שבת, כאשר ייעודו של הספר הוא לברר את ההלכות של הטכנולוגיה החדשה שהתחדשה באותם ימים, ובמרכזם שאלת השימוש בחשמל (עלעקטרי) בשבת. הספר מקיף את השאלות החדשות הללו, מתוך בקיאות מרעישה בשני התלמודים, ומתוך גאונות עצומה הוא מגלה כי שאלות חדשות אלו, כולם רמוזות כבר בדברי הז"ל שהיו בקיאים היטב בכל החכמות שהתגלו בדורות האחרונים.

בספר זה מחדש הרב משימאני בין היתר, כי הפעלת מכשירי חשמל, כרוכים גם באיסור "בונה". חידוש זה התפרסם ברבות הימים מאוחר יותר משמו של החזון איש.

פטירתו של הרב משימאני גם היא היתה קשורה לשבת. בערב שבת נח תש"ד, אמר לנכדו בין בתו, שילך לבית הכנסת לתפילה בלעדו, לשאלת הנכד מדוע הוא לא הולך לבית הכנסת, ענה כי אינו יכול ללכת כיון שבאו אליו אורחים גדולים. במהלך השבת, חזר כל היום על תלמודו, ומלבד כזית פת לאחר הקידוש לא הכניס דבר לפיו. אף בהבדלה ביקש מנכדו שיבדיל, ולשאלת הנכד מדוע הוא עצמו אינו מבדיל, ענה ואמר כי אצלו הוא כבר יום שכולו שבת. למחרת לאחר תפילת ערבית, חזר שוב ואמר את קריאת שמע, ובעת אמירת "אחד" הסתלקה נשמתו. וזכותו יגן עלינו.

משל ונמשל

שיעור הזמן שצריכים להוסיף מהחול על הקודש בערב שבת, לא התבאר כל כך בפירוש בפוסקים, ויש דעות שדי אפילו בשיעור זמן מועט להוסיף מהחול על הקודש, ומאידך בכמה פוסקים מתבאר שצריכים שיעור ניכר להוסיף מהחול על הקודש.

בספר משמרת המועדות כתב לכאר את הדברים על דרך משל.

בהרבה מדינות נהוג שנותנים לנהג המסיע את האדם, תוספת מחיר על המחיר הקבוע (טיפ, בקשיש).

הדבר פשוט וידוע, כי שיעור ההוספה תלוי לפי מרחק הדרך וסך עלות הנסיעה עצמה. למושל על נסיעה שמחירה 10 דולר, מוסיפים בערך חצי דולר. ועל נסיעה רחוקה מאוד שמחירה 100 דולר, מוסיפים בערך 5 דולר. ואם על נסיעה ששוות ערך 100 דולר יוסיף הוא רק חצי דולר, לא יתקבל הוספה זו לרצון לפני הנהג, והוא עלול להשליך את המטבע בפניו של הנותן.

כמו כן, סכום התוספת תלוי מי הוא הנוסע, כי אם הוא איש אמיד ונכבד, הרי שהוא נותן בדרך כלל תוספת מכובדת, לעומת זאת איש פשוט, או קמצן, שהוא ימעיט ככל האפשר בתוספת אותו הוא יתן.

הנמשל:

מי שהשבת חשובה בעיניו, והיא יקרת ערך בעיניו, והוא מבין את חשיבות השבת, וכל רגע ורגע נהנה הוא מנועם קדושתה, איש כזה יוסיף תוספת מרובה על השבת זמן הראוי להתכבד, בין קודם כניסתה, ובין ביציאתה, שהרי זכה להרגיש את מתיקות עריבות נועם השבת, וחשיבות הזמן תביא אותו להוסיף על זמן זה עוד ועוד ככל האפשר.

אך מי שלא זכה לטעום מזיו נועם השבת, ולהתעדן בקדושת השבת, מסתפק בהוספה מועטת כל שהוא, לצאת ידי חובה מחמת ההכרח, ותו לא.

יְדֵי הַשַּׁבָּת

יְדֵים יְקָרִים!

השבת היא שבת מיוחדת, גֵּיוֹן שֶׁהיא שַׁבָּת וְרֵאשׁ חֲדָשׁ בְּיַחַד. וְכִּי מִצְטַרְפֶּת שַׁבָּת זו, לְשִׁרְשֶׁרֶת שַׁבְּתוֹת מְיַחֲדוֹת שֶׁהיוּ לָנוּ מִתְחַלְלֵת הַשָּׁנָה:

שַׁבָּת שׁוֹבָה שֶׁהִיָּתָה בְּסִמְכוֹת מִפְּוֵשׁ לְרֵאשׁ הַשָּׁנָה.

שַׁבָּת שֶׁחָל בָּהּ יוֹם הַפְּפוּרִים.

שַׁבָּת חוֹל הַמוֹעֵד סְפוֹת, וּבְחוּץ לְאֶרֶץ הַיָּדָה זֶה בְּסִמְכוֹת לְשָׁנֵי יְמֵי הַחֵג הַרְאשׁוֹנִים שֶׁל סְפוֹת.

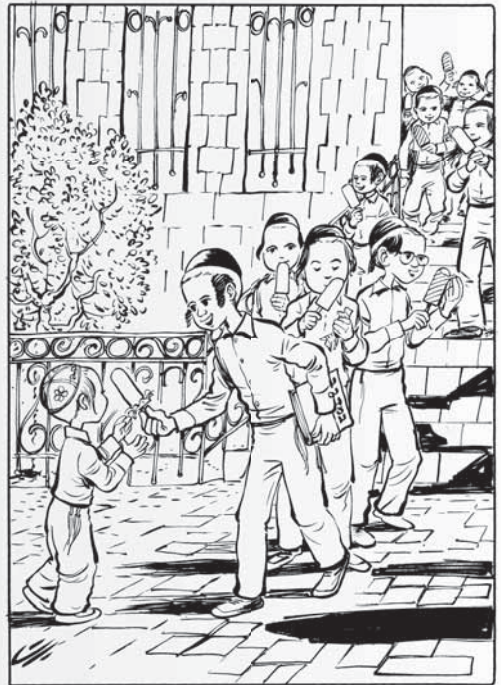
שַׁבָּת בְּרֵאשִׁית, וּבְחוּץ לְאֶרֶץ צִיֵּנוּ זֹאת בְּסִמְכוֹת לְיוֹם שְׁמַחַת תּוֹרָה.

וְעַכְשָׁו מְמַשִּׁיכִים אֲנַחְנוּ בְּשַׁבָּת עִם תּוֹסֶפֶת קְדֻשָּׁה עַל הַשַּׁבָּת, בְּשִׁמְתוֹסֵף לָהּ גַּם קְדֻשַׁת רֵאשׁ חֲדָשׁ.

שׁוֹב נִאֶמַר "יַעֲלֶה וְיִבֹא" בְּתַפְלוֹת הַשַּׁבָּת. וְאַגַּב, נִזְכָּר לֹא לְהַתְבַּלְבֵּל, וְלְהַגִּיד "אֵת יוֹם רֵאשׁ הַחֲדָשׁ הַזֶּה", וְלֹא לִזְמַר מִתּוֹךְ הַרְגֵּל "אֵת יוֹם חֵג הַסְּפוֹת הַזֶּה" שֶׁרַק עַכְשָׁו אֲמַרְנוּ כָּל כֵּךְ הַרְבֵּה פְּעָמִים.

שׁוֹב נִתְפַלֵּל תְּפִלַּת מוֹסֵף שְׁמִינִיָּה אֵת נֶסֶח וְנִעֲמִית תְּפִלַּת הַמוֹסֵף שֶׁל הַחֵג אוֹתוֹ חֲזַרְנוּ וְהַתְּפַלְלָנוּ פְּעָמִים רַבּוֹת בְּשִׁבּוּעוֹת הָאֶחָדִים.

הַפּוֹסְקִים אָף הִבִּיאוּ שֶׁבְּשַׁבָּת רֵאשׁ חֲדָשׁ, מוֹסִיפִים מֵאֶחָל מִיָּחַד לְכַבֵּד רֵאשׁ חֲדָשׁ, יוֹתֵר עַל הַמְּאֻכָּלִים שְׂאוּכָלִים בְּכָל שַׁבָּת.

וְזֶה מוֹזִכִּים לָנוּ, כִּי כָּל תּוֹסֶפֶת קְדֻשָּׁה, מְכַנְיָסָה לְתוֹכָנוּ עוֹד וְעוֹד קִנְיָנוּ יָצָח.

וְכִשְׁהַתְּחַלְנוּ שָׁנָה בְּמִדָּה פֶּה גְדוּשָׁה שֶׁל קִנְיָנוּ קְדֻשָּׁה, נִקְבַּל עַל עֲצָמוֹנוּ לְהוֹסִיף עוֹד וְעוֹד קְדֻשָּׁה עַל קְדֻשַׁת הַשַּׁבָּת, בְּשִׁנְעָרָה אֶל הַשַּׁבָּת מְבַעֵד מוֹעֵד, וְנִקְבַּל אוֹתָהּ מִתּוֹךְ קְדֻשָּׁה וּמְנוּחַת הַנְּפֶשׁ כְּרֵאוּי.

שַׁבָּת שְׁלוֹם וְחֲדָשׁ טוֹב.

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com 052-7636030